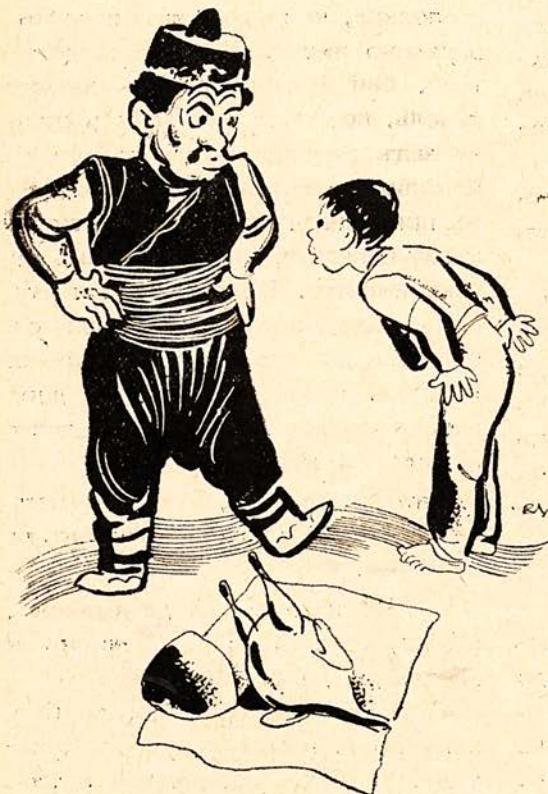

Още сутринта той си приготвилъ тези нѣща.

Следъ малко бай Стоименъ и Пѣйчо тръгнали къмъ бай Кѫдрьовата нива. Като навлѣзи въ пжтеката, бай Стоименъ, който вървѣлъ напредъ, гледа — всрѣдъ пжтеката една едра ябълка.

— Я гледай, каква едра ябълка лежи на пжтеката, — викналъ той на Пѣйчо. — Какъ не я е забелязълъ Дунчо.

— Ето тамъ още две, — посочилъ съ пръстъ напредъ Пѣйчо. — Ето и орѣхи и колко много!

— Бре, бре, бре! Че кой ли ги е изспипалъ, безъ да усѣти, — чудѣлъ се бай Стоименъ и се запретнали съ Пѣйчо да събиратъ пръснатите плодове.

А презъ това време Дунъо се върналъ запъхтѣнъ и викналъ:

— Бай Кѫдрю, ще си патимъ! Бай Стоименъ научилъ за мисира. Видишъ ли по пжтеката съ Пѣйчо идатъ и събиратъ камъни. Каквито сѫ разлютени, ей сега ще ни пребиятъ.

Дигналъ се уплашенъ бай Кѫдрю. Гледа — наистина Стоименъ и Пѣйчо идатъ по пжтеката; навеждатъ се, събиратъ нѣщо и го слагатъ въ пояситѣ.

— БРЕЕ, АМИ СЕГА! — викналъ уплашенъ той.

А мисирътъ лежалъ и разчекнатъ върху торбата:

— Сега, здрава ни гърбина! — рекъль Дунъо. — Но чакай! Може и да отървемъ боя. Ти, бай Кѫдрю, бѣгай въ кѫщи да заровишъ перушината. Забравихъ кѫде я оставилъ: на сайваната ли, до хамбра ли — забравихъ. Ще я найдешъ. А азъ ще се покача на крушата и ще смушкамъ мисира въ клонака, докато бай Стоименъ и Пѣйчо прегазятъ Низкото дере.

Уплашениятъ бай Кѫдрю си сплюлъ на петитѣ и се загубилъ задъ Дѣлчова джбрава. Отишелъ да заравя перуши-